

kom mig, at man havde Anledning til at vente. Jeg siger slet ikke dette for i saa Henseende at tilegne mig nogen Ære; men det er en Sandhed, som jeg efter de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, og navnlig efter den tilbøielig personlige Karakter, som han gav dem, tror, at jeg har nogen Anledning til at fremhæve.

Den anden Bemærkning, som jeg vil gjøre, angaar de Uttringer, som jeg før fremsførte overfor det ærede Medlem fra Bestjylland (Kiær). Jeg er det ærede 5te kongevalgte Medlem (Andræ) meget taknemmelig, fordi han lagde Mærke til en pæblitelig Fortællelse af mig i mit forrige Foredrag og strax gav mig Leilighed til paa Stedet at fremhæve for hele Thinget, at jeg, uden at vide det, een Gang var kommen til at sige „Kassebeholdning“ i Stedet for „Reservefond“. Men det undrer mig rigtig nok, at noget Medlem selv uden det har kunnet være i Tvivl om, at det var Reservefonden, hvorom jeg talte. Det undrede mig efter de Bemærkninger, som vare fremkomne fra det ærede Medlem, der tidligere har været Statsrevisor, at høre, at der kunde være Tvivl om, at min Udtalelse før angik Spørgsmaalet om, hvorvidt Finantsministeren skulde være forpligtet til at realisere hele det Beløb af Reservefonden, til hvis Realisation Benyndigelse er givet i Finantsloven. At Ministeren skulde være tvungen til at benytte den Dispositionsret med Hensyn til Reservefonden, der i Finantsloven er givet ham, helt ud, uagtet der efter den øvrige finantsielle Tilstand i Øvrigt ikke er Opfordring dertil, at der, uagtet Pengene indkom saa rigelig, at Kassebeholdningen bughede og svulmede. (Kiær: At der dog alligevel skulde realiseres.) . . . ja, netop, at der saa alligevel skulde realiseres af Reservefonden —, det var denne Paastand, som var mig saa fuldstændig, overraskende, at det løb mig koldt ned ad Ryggen ved at høre Theorien derom fremsat af et Medlem, hvis Mening jeg ellers sætter megen Pris paa, og som jeg naturligtvis ligesuldt sætter Pris paa, og jeg kunde derfor ikke andet end gjøre en Indsigelse derimod. Jeg skal være det ærede Medlem for Sylland (Estrup), som ikke holdt af det Ord, hvormed jeg betegnede det Indtryk, som denne Paag-

stand havde gjort paa mig, taknemmelig, hvis han vil give mig et danff Udtryk, der betegner den stærkeste Overraskelse, og Forbauselse; jeg skal da med Fornøielse, oversætte mit Udtryk dertil. For Diebliffet, kjender jeg ikke noget saadant danff Ord, men kan det ærede Medlem i en Hast insinuere mig et, saa skal jeg, som sagt, med Fornøielse, bruge det. Det var virkelig kun det almindelige Indtryk, som jeg modtog af de to Udtalelser fra forskjellige Sider, som vi hørte i forrige Møde, den ene med Hensyn til Indtægtsbevillingen og den anden, med Hensyn til Udgiftsbevillingen, som bragte mig til at tage Ordet i denne Sag, hvad, jeg ellers ikke havde haft ifinde.

Det ærede Medlem, som talte sidst (Estrup), er saa optagen af det enkelte foreliggende konkrete Tilfælde, at han har Banstuelighed ved at tænke sig, at det ikke var det konkrete Spørgsmaal, som bragte mig til at tage Ordet, men Sagen, i dens Almindelighed. Hvad der interesserer mig, er imidlertid netop det almindelige Spørgsmaal, som jeg før udførlig behandlede, men som det ærede Medlem ganske forbigik, idet han sprang lige hen til det enkelte her foreliggende konkrete Spørgsmaal, som dog slet ikke kan besvares uden i Genhold til saadanne almindelige Betragtninger. Det enkelte foreliggende konkrete Tilfælde vedrører ganske særlig Finantsministeren og Indenrigsministeren, hvortilmod jeg forsaavidt er, jeg kan gjerne sige, interesselos overfor dette enkelte Spørgsmaal. Hvad der har Interesse for mig, er derimod de almindelige Synspunkter, som strækte sig ud over denne enkelte Sag. Jeg søgte mig netop opfordret til før at udtale mig om de her raadende almindelige Synspunkter og om Forstaelsen af Grundloven med Hensyn til saadanne Spørgsmaal, der jo senere kunne komme igjen; jeg troede navnlig at burde værgge imod, at man under Indtrykket af enkelte Interesser glemte de almindelige Synspunkter, som beherske hele Sagen. Jeg udtalte mig derfor væsentlig om Finantslovens Bevillinger uden nogen samtidig tilsvarende Lov, og jeg udtalte mig endvidere kortelig om Forholdet mellem en saadan særlig Lov og Finantsloven i dets Almindelighed; men jeg fandt mig derimod, ikke opfordret til særlig at